

В. Рѣки които се вливатъ въ Егейско-Море.

Въ Егейското море се вливатъ рѣки доста забѣлжителни, отъ течението на които се поятъ отъ части българскитѣ землища по южната страна на Балкана: тѣзи рѣки сж: *Марица, Места, Струма* и *Вардаръ*.

Най-голъмата е *Марица*, наричана въ старо врѣме *Хебрусъ*. Тя извира отъ сѣверната страна на Родопитѣ, не далечъ отъ Рила, на истокъ отъ Самоковския басейнъ и на малко разстояние отъ изворитѣ на Искръ. Тя тече къмъ истокъ до Одринъ, и отъ тамъ къмъ югъ. Плавателна вече въ Пловдивъ, начинайки отъ Одринъ, по нея могатъ да плаватъ по-леки кораби.

Раздѣля се на два клона прѣди да се влѣе въ *Еносскій заливъ*, близо до истоимения градъ, и не далечъ (на истокъ) отъ пристанището *Дедѣагачъ*, гдѣто се свършва желѣзнопътната линия, която отъ Бѣлово по цѣлото ѣ почти пространство се придружава отъ Марица.

Рѣката Марица, изворитѣ на която се намира въ вътрѣшността на България, въ близо до границитѣ на Источна Румелия, прѣминава отъ западъ на истокъ, една голѣма частъ отъ тѣзи страна, и назовава Бѣлово, Татаръ-Пазарджикъ, Пловдивъ, Търново (Румелийско) и Харманлии. Тя влиза въ турската територия малко по-горѣ отъ Мустафа-Паша, и минава прѣзъ Одринъ и Димотика, прѣди да се влѣе въ Еносскій заливъ.

Дълбочината на Марица не е на всѣкъдѣ една и сжца, а коритото ѣ неправилно, и това много слхва плаването по нея. Въ срѣдната частъ на течението дълбочината ѣ, която въ сухия сезонъ едвамъ е 1 м. 50, достига до 4 метра слѣдъ дъждоветѣ. Бързината ѣ, сжщо много промѣнлива, е обикновено отъ 0 м. 65 до 1 метръ за секунда. Широчината на Марица често надминава 200 метра.

Долината на тѣзи рѣка завзема пространитѣ и плодороднитѣ Пловдивско и Одринско полета, отдѣлени едно отъ друго чрѣзъ единъ проходъ, който захваща на сѣверъ отъ Търново-Сеименъ и се простира до Харманлии, и въ който отъ

B. Les tributaires de la mer Egée.

La mer Egée reçoit plusieurs fleuves assez importants dont le cours arrose en partie les terres bulgares du versant sud des Balkans, ce sont: la Maritsa, la Mèsta, la Stroûma et le Vardar.

Le plus considérable d'entre eux est la Maritsa, appelée dans l'antiquité Hebrus. Elle sort du versant nord du Rhodope, non loin du Rilo, à l'est du bassin de Samokow à peu de distance des sources de l'Isker. Elle coule vers l'est jusqu'à Andrinople et ensuite vers le sud. Déjà flottable à Philippopoli, la Maritsa devient navigable pour des bateaux plats à partir d'Andrinople.

Elle se divise en deux bras avant de se jeter dans le golfe d'Enos, à côté de la ville de ce nom, et non loin (à l'est) du port de Dédé-Agatch, auquel aboutit la voie ferrée qui depuis Belovo accompagne le fleuve.

La Maritsa, dont la source se trouve à l'intérieur, mais tout près des limites de la Roumélie orientale, parcourt, de l'ouest à l'est, une grande partie de ce pays où elle baigne Belovo, Tatar-Bazardjik, Philippopoli, Tirnova (en Roumélie), Harmanli. Elle entre sur le territoire turc un peu en amont de Mustafa-Pacha et passe ensuite à Andrinople et à Demotika avant d'aboutir à Enos.

La profondeur de la Maritsa est variable et son lit irrégulier, ce qui nuit beaucoup à la facilité de la navigation. Dans la partie moyenne du cours, cette profondeur, de 1 m. 50 à peine dans la saison sèche, atteint 4 mètres après les pluies. La vitesse, très variable également, est en temps ordinaire de 0 m. 65 à 1 mètre par seconde. La largeur du fleuve dépasse souvent 200 mètres.

La vallée de la Maritsa embrasse les vastes et fertiles plaines de Philippopoli et d'Andrinople, séparées l'une de l'autre par un défilé qui commence en amont de Tirnova-Seïmen et s'étend jusque vers Harmanli, et dans lequel